

tilladelse, holder på en handicappads. Den er reserveret til handicappede.

Men man kan sige, at grunden til, at vi har valgt ordet tungtvejende – vi vil da gerne overveje en anden formulering, hvis det er en, som fru Lone Dybkjær synes kan give uheldige associationer – ene og alene er for ikke at åbne op for, at alle, der har et handicap, skal have en særlig parkeringsplads med deres egen nummerplade, fordi så bliver det måske svært at finde parkeringspladser for andre, hvis der skal gives mulighed for, at alle parkeringspladser kan blive reserveret.

Det, der har været pointen, er, at der er en gruppe af handicappede, som jeg mener helt rimeligt må kunne sige til kommunen: Vi har behov for at have vores biler stående lige ude foran vores huse eller meget tæt på vores boliger, fordi vi er så bevægelseshandicappede, at vi altså ikke kan parkere på handicapparkeringspladsen 200 m væk og gå hjem. Og det er derfor, vi har brugt den formulering.

Som jeg har forstået det, er det den måde, Københavns Kommune har – om man så må sige – administreret den ordning på, som de ikke havde hjemmel til. Men jeg vil gerne overveje det under udvalgsbehandlingen, hvis det er noget, som nogen synes giver for tunge associationer.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Det er sådan set bare at overlade det til de myndigheder, der kender områderne, så de ikke skal ind i nogle særlige overvejelser om, hvornår der er tungtvejende grunde, og hvornår der ikke er tungtvejende grunde, for det er formentlig temmelig individuelt. Nogle blinde personer bevæger sig frit i trafikken, og andre gør ikke, og der kan være andre ting, der gør sig gældende.

Jeg synes, man skal lade være med det og bare sige: Når særlige hensyn taler for det. Under alle omstændigheder skal der noget til, før man får en handicapbil, så jeg tror i og for sig ikke, man behøver ordet tungtvejende. Jeg synes bare, at så må ministeren argumentere for, hvorfor det er nødvendigt at sige det med det tungtvejende og ikke overlade det til de lokale myndigheder, som sådan set kender forholdene.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Vores hensigt har alene været at prøve at lave en hjemmel, der på en eller anden måde afspejler det, der alligevel har været den gældende til-

stand, selv om der ikke har været hjemmel til det. Hensigten har hverken været at lave en indskrænkelse eller en udvidelse af den administration, der hidtil har været. Men det er klart, at på grundlag af drøftelsen i dag her i Folketingssalen vil jeg gå tilbage til mine embedsmænd og overveje endnu en gang, om det her er den rigtige måde at formulere sig på.

Jeg har ikke selv deltaget i de møder, der har været med handicaporganisationerne, men det, jeg synes er væsentligt, er blot, at det meget konstruktive møde, vi havde med handicaporganisationerne, er det, man genkender, når lovforslaget bliver vedtaget.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 72: Forslag til lov om ændring af lov om udlevering af lovovertrædere og om ophævelse af lov om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige. (Gennemførelse af konvention om overgivelse for straffbare forhold mellem de nordiske lande (nordisk arrestordre) m.v.).

Af justitsministeren (Lene Espersen).
(Fremsat 15/11 2006).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kristian Pihl Lorentzen (V):

Formålet med lovforslag nr. L 72 er at få gennemført ændringer i udleveringslovgivningen, de ændringer, der er nødvendige, for at Danmark kan tiltræde den såkaldte nordiske arrestordre.